

CAPÍTOL 1

Quantes vides ha perdonat un assassí?

Aquestes possibles víctimes saben que en un moment determinat la seva existència va estar a punt de ser manllevada i que, per un fet fortuït, la van salvar?

Són conscients que gaudeixen d'un temps regalat?

Si l'Esteve Pou hagués triat qualsevol altra nit per barallar-se amb la seva amant, jo no l'hauria conegut mai, no m'hauria plantejat aquests interrogants i a mi no m'hauria canviat la vida per sempre.

El meu ascens a sergent d'investigació dels Mossos d'Esquadra, als trenta-sis anys, va coincidir amb el desplegament de la policia autonòmica a Barcelona ciutat.

La matinada de l'1 de novembre de 2005 estava de servei. Em trobava, juntament amb els meus companys, a la sala principal de la comissaria de les Corts que s'estrenava aquella mateixa nit.

Unes taules petites, plenes de refrigeris i aperitius, aglutinaven el personal al seu voltant. L'ambient era distès, així que vaig aprofitar l'ocasió per intercanviar alguns punts de vista amb el sotsinspector Miquel Pérez Moreno, l'home que seria el meu superior a partir d'aleshores. El Pérez, que malgrat rondar la seixantena presentava una forma física immillorable, provenia del cos de la Guàrdia Civil. Era alt, corpulent i duia un bigoti poblat i negre que remarcava l'aspecte seriós que el caracteritzava.

Malgrat que tant el sotsinspector com jo som homes

de poques paraules, la nit de la inauguració de la comissaria vam aconseguir intimar en la conversa, i just quan van començar a sorgir aspectes personals va ser quan el Sergi, un dels agents més joves del cos, ens va comunicar que s'havia produït un crim al districte.

El cas li pertocava al meu superior.

Però va preferir delegar-lo.

L'home relaxat que xerrava amb mi feia tan sols un minut es va transformar en un cap autoritari i superb, i em va indicar que me n'ocupés jo de l'expedient. No em va donar cap explicació, de fet no hi estava obligat, però jo sabia que volia conèixer la consellera Montserrat Tura, la primera dona que es feia càrrec del comandament del cos i que estava a punt de visitar-nos.

I aquest fet, aparentment sense importància, va començar a capgirar el curs de la meua vida.

Davant l'imminent arribada del detingut a comissaria, vaig decidir veure'l abans d'anar a l'escenari del crim.

Mentre em dirigia a la cambra d'interrogatoris per fer l'atestat policial, el Sergi, eficient i servicial, em va posar al corrent dels successos.

Uns veïns del carrer Equador havien sentit crits i havien trucat la policia autonòmica. Els agents que patrullaven per la zona s'havien acostat a l'adreça que els havien donat i havien descobert una dona morta. Dins l'habitatge també s'hi trobava un home, el propietari del pis, que davant la policia s'havia declarat responsable de l'accident que havia causat la defunció a la víctima.

La sala on havíem de dur a terme l'interrogatori era freda i encara feia olor de pintura quan hi vam entrar. El Sergi s'encarregaria de transcriure tota la conversa i jo de fer la investigació. L'agent va engegar l'ordinador. Mentre esperava l'aparició de les lletres en pantalla, es va

treure les ulleres i es va fregar els ulls. Segurament havia perdut la nit anterior en alguna discoteca de moda, però jo sabia que podia confiar plenament en el meu ajudant i que el jove registraria cada detall de l'interrogatori que estava a punt d'esdevenir.

El detingut va entrar a la cambra emmanillat i escortat per dos agents. Era alt, de complexió atlètica, duia una mitja melena rossa i tenia els ulls blaus. El van fer seure davant meu, la seva mirada era desafiant. Estava molt serè, completament lúcid i se'l veia molt segur de sí mateix.

Vam començar amb les preguntes de rigor.

—Sóc el sergent d'investigació Enric Castells Puig. A continuació, el meu company, l'agent Sergi Vilajoana Muñoz i jo, prendrem la seva declaració. Té dret a un advocat d'ofici que el defensi...

—No necessito ningú- va dir secament.

—N'està segur?

—I tant!

—És vostè el Sr. Esteve Pou i Gotsens de quaranta dos anys i natural de Barcelona?

—Sí.

—Estat civil?

—Solter.

—Professió?

—Sóc químic.

—En el seu DNI consta que la seva residència habitual és: carrer de l'Equador 63, lloc on s'ha trobat el cadàver de la Sra. Mercè Roure i Alavedra, natural de Barcelona. Cert, oi?

—Sí.

—Vostè estava en el domicili, amb la víctima, en el moment que s'ha produït la defunció?

—Sí.

—Quina relació tenia amb la Sra. Roure?

—Manteníem una relació sentimental.

—Convivia amb la difunta?

—No

—Quan i on va conèixer la víctima?

—Deu fer mig any, no... una mica més, va ser a la primavera potser... és que el temps passa tan de pressa, no té aquesta sensació, sergent? —va dir amb un to de veu persuasiu i amable.

—Sisplau Sr. Pou, sigui breu en les respostes. On la va conèixer? —el vaig tallar amb autoritat.

—Dins d'una cafeteria.

—D'on?

—De Pedralbes.

—Recorda el nom de l'establiment?

—Sí, *El cafè sublim*.

—Com la va conèixer?

—Casualment.

—Podria estendre's una mica més?

—Sí, és clar. M'ha demanat que sigui breu, oi? —em va interpel·lar amb amabilitat i fredor alhora.

—Expliqui's —vaig manar.

—Va ser un diumenge a mig matí, això sí que ho recordo. Ha anat alguna vegada a *El cafè sublim*? Fan un cafè deliciós... sí, perdoni, els detalls sobren. La cafeteria estava plena de gom a gom i no hi havia cap taula lliure. Em vaig fixar en la Mercè perquè estava asseguda en un tamboret de la barra, remenava la seva bossa i tenia una actitud com de voler marxar. Llavors li va caure la bossa i tot el que duia per terra, va fer una gran escampada i...

—Està bé, ja m'ha quedat clar —em posava nerviós la parsimònia amb la qual l'Esteve Pou relatava els fets

esdevinguts i per accelerar l'interrogatori vaig formular la següent pregunta—. Va tenir relacions sexuals amb la Sra. Mercè Roure d'ençà que la va conèixer?

—Home, sergent, va molt de pressa no troba? —em va replicar mentre em mirava sense immutar-se— vam trigar una mica.

—Quan és una mica?

—Què li haig d'explicar que no sàpiga? O potser, no sap seduir una dona, sergent? —i es va posar a riure sarcàsticament.

—Aquí les preguntes les faig jo! —vaig dir amb un to de veu alt i donant un cop de puny a la taula.

L'Esteve Pou va mantenir la calma.

Ni tan sols va parpellejar.

Llavors vaig tenir una pujada d'adrenalina com poques vegades he tingut a la meva professió.

Estava davant d'un possible psicòpata.

Els rostres de la Mònica Seguí, la Laura Muñoz i la Berta Estupinyà es van presentar en la meva ment.

I si l'individu que seia davant meu era el seu assassí?

Podia ser.

Era un home atractiu, seductor, fred, intel·ligent, podia haver tingut perfectament relacions sentimentals amb les tres dones assassinades. Encaixava perfectament amb el perfil del botxí de les víctimes.

O potser era l'obsessió el que feia que associés un presumpte homicida amb l'assassí en sèrie que feia dos anys que buscava?

Vaig anar directa al gra.

—Expliqui'm que ha succeït aquesta nit.

—Hem anat a prendre unes copes a un local proper, el Fashion per ser més concrets.

—A quina hora?

—A les nou del vespre.
—Quanta estona s’hi han estat?
—Dues hores aproximadament.
—¿Què ha ocorregut entre les vint-i-tres hores d’ahir la nit i les dues i disset minuts d’aquesta matinada, moment en el que s’ha rebut una primera trucada telefònica, en la qual un veí del carrer Equador ha comunicat que ha escoltat crits, precisament, dins el seu domicili?
—Doncs, hem tornat al pis i hem discutit.
—Ha agredit la víctima?
—No, i ara! només li he donat una petita empenta, però quasi no l’he tocada.
—Com s’explica la seva mort, doncs?
—Ha tingut mala sort. Ella havia begut una mica i en el seu estat... ha perdut l’equilibri i ha caigut amb tan mala fortuna que el clatell li ha anat a parar al canto de la tauleta de centre del menjador, i s’ha desnucat.
—Quantes copes ha pres aquest vespre?
—Jo només he begut dues coca coles. Una al bar i l’altra a casa meva.
—I la Sra. Roure?
—Dos gintònics al Fashion i un tercer al pis.
—Ha mantingut relacions sexuals amb la víctima aquesta nit?
—No.
—Ha sentit un impuls descontrolat de fer mal a la Sra. Mercè Roure? De desitjar-li la mort?
—No.
Davant aquesta pregunta va acotar el cap i em va semblar penedit.
La meva hipòtesi es desmuntava per uns segons, un possible sentiment de culpa allunyava l’Esteve Pou del

psicòpata que jo cercava.

Però també podia mentir.

Vaig continuar amb l'interrogatori.

—Per què ha discutit amb la Sra. Roure?

—Per qüestions íntimes.

—Quines qüestions íntimes?

—Em nego a contestar aquesta pregunta- altra vegada l'home fred i hermètic va fer acte de presència.

Llavors vaig canviar d'estratègia amb la finalitat d'agafar-lo desprevingut.

—Li suggereix alguna cosa el nom de Mònica Seguí?

—Mònica Seguí?...Em sona... Ah sí! És una de les dones assassinades a l'Hospitalet de Llobregat, oi?

—La coneixia?

—Pels diaris.

—I personalment?

Em va aguantar la mirada i va somriure divertit.

—Sergent, em vol carregar les morts de les tres noies de l'Hospitalet? Això és un cop baix!

—Com sap que són tres, les víctimes? No se n'ha fet massa difusió pels mitjans de comunicació.

—Sí, cert, però la premsa s'hi va interessar i jo lleigeixo els diaris, ja li he dit.

—Coneixia personalment la Mònica Seguí?

—Potser

—Sí o no?- li vaig preguntar amb un to autoritari.

—Potser sí.

—De què?

—Es veu que anava al mateix gimnàs que jo, potser sí que ens havíem conegut.

L'Esteve Pou estava jugant amb mi.

Un agent va trucar a la porta i va entrar per comunicar-me que em requerien a l'habitatge on s'havia

comés el crim, el jutge ja hi havia arribat.

Abans de marxar, em vaig dirigir al detingut.

—Té alguna cosa a afegir?

—No.

—N'està segur?

—Completament, sergent!

Vaig ordenar que conduïssin l'Esteve Pou a una cel·la, continuaria amb l'interrogatori després d'inspeccionar el cadàver de la víctima i de registrar el domicili del presumpte homicida.